

26 Marzo, 2024

ARQUEOLOGIA

Les excavacions que han tret a la llum la font de l'Àngel, a la plaça de Correus. MANOLO GARCÍA

Localitzen la font de l'Àngel a la plaça de Correus

L'obra gòtica de més de vuit metres es va tapar al segle XVIII

SÍLVIA MARIMON MOLAS
 BARCELONA

A finals del segle XIII, la part de Barcelona a tocar del mar no tenia gaire a veure amb la ciutat d'avui. L'actual plaça davant l'edifici de Correus era coneguda com la plaça del Vi i era un espai pràcticament buit. Al segle XIV, el Consell de Cent va aixecar la font de l'Àngel a la part oest de la plaça. Era força espectacular: feia vuit metres de diàmetre i havia d'abastir el barri de la Ribera i alguns dels vaixells que atracaven al port. Aquesta font va esvanir-se en algun moment del segle XVIII, perquè ja no apareix a la documentació de l'època. Ara sabem que es va tapar, però no es va destruir, perquè el Servei d'Arqueologia de Barcelona l'ha trobat pràcticament intacta en les obres de reforma de la Via Laietana.

“Teníem documentació que sota la plaça de Correus hi podia haver un refugi antiaeri i la font de l'Àngel”, explica el director de la intervenció arqueològica, Toni Fernández. El refugi no s'ha trobat, potser perquè malgrat que va ser planificat no es va arribar a construir mai. En canvi, la font original sí que s'ha pogut desenterrar amb tota la seva monumentalitat. “Primer vam trobar la base, després vam buscar més per intentar delimitar-la i hem tro-

bat els límits nord, sud i est i dues canonades”, detalla Fernández. Fins i tot s'ha trobat la banquetta de la font, que tenia la singularitat que estava construïda i treballada per ser vista, quan normalment era una estructura soterrada. “No sabem per què es va tapar, però podria ser perquè ocupava massa espai i allà s'hi van fer els Encants fins al segle XX. És tan sols una hipòtesi”, afirma Fernández.

Quan es va construir la font gòtica, Barcelona vivia una època d'esplendor. La ciutat era un centre mercantil i financer mediterrani,

Conservació
 Un cop s'hagi documentat tot el que s'hi ha trobat, tornarà a ser tapada

ni, juntament amb Venècia i Gènova, amb institucions com el Consolat de Mar i la Taula de Canvi. Hi entraven força diners i es van construir grans edificis gòtics. L'onada de prosperitat es va allargar, malgrat les crisis i les epidèmies, fins ben entrat el segle XV. El Consell de Cent havia intentat anar a buscar l'aigua a Montjuïc, però finalment va considerar que era més efectiu portar-la de la serra de Collserola i del turó de la Rovira. Construïdes les mines de captació,

el govern de la ciutat va conduir l'aigua fins a les fonts públiques situades a l'interior de les muralles.

La font tenia per veïna, a la part est de la plaça, l'església de Sant Sebastià, que es va construir el 1507 en agraïment per tot el que es va fer durant l'epidèmia de pesta del 1506. Després de la Guerra de Successió, l'enderroc d'una part del barri de la Ribera per construir-hi la Ciutadella (1715-1719) va comportar la demolició de l'església dels Clergues Regulars Menors, construïda l'any 1685. Com que els monjos s'havien quedat sense església, el mes de juny del 1715 Felip V els va indemnitzar cedint-los la capella de Sant Sebastià i els terrenys pròxims. El 1719 es va construir el convent de Sant Sebastià, la façana del qual donava a la plaça, però no va tenir una vida gaire llarga. Durant les bullangues del 1835 el van incendiar dues vegades i l'any 1836 va passar a mans privades. El 1851 va acollir la primera Escola Industrial de Barcelona i, finalment, el 1926 va ser enderrocat.

La plaça ha tingut múltiples noms i vides: plaça del Vi, plaça dels Encants, plaça de Sant Sebastià, plaça d'Antonio López i, en un nou capítol que va començar fa dos anys, plaça d'Idrissa Diallo/plaça de Correus. Tot el que s'ha trobat, una vegada documentat, tornarà a ser tapat. ■